

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.836 van 23 januari 2002
in de zaak A. 97.957/XIV-889.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41 bus 8

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 29 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 24 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 oktober 1999 en zich vluchteling verklaart op 8 november 1999; dat op 24 augustus 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat uit deze beslissing blijkt dat zij steunt op twee gronden, met name enerzijds de omstandigheid dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij niet eensluidend zijn en, anderzijds, dat bovendien moet worden opgemerkt dat sinds het vertrek van verzoekende partij uit haar geboortestreek de situatie aldaar ingrijpend is veranderd, derwijze dat haar vluchtmotief niet meer actueel is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van artikel 52, § 1, 2/, b), van de vreemdelingenwet en van het begrip “Vluchtelingen” in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève; dat zij betoogt dat om een behoorlijke beslissing te kunnen nemen vrij van vergissingen naar recht en feiten, het bestuur de informatie op een volledige wijze moet inzamelen, zorgvuldig, oprecht en wezenlijk op tijd en tegensprekelijk; dat zij vervolgens aanvoert dat de tegenpartij ten onrechte beweert dat verzoekster geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk uit Kosovo afkomstig te zijn; dat zij daarna kritiek heeft op het motief van de beslissing dat de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij niet eensluidend zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij ook kritiek heeft op het tweede motief van de beslissing - met name dat het vluchtmotief van de verzoekende partij, gelet op de gewijzigde algemene oorlogssituatie in Kosovo niet meer actueel is - dat zij deze kritiek terzake als volgt uiteenzet :

“(…)

‘Bovendien dient opgemerkt te worden dat sinds betrokkene vertrek uit haar geboortestreek de situatie aldaar ingrijpend veranderd is. Het vluchtmotief van betrokkene, met name de algemene oorlogssituatie in Kosovo, is niet meer actueel...’

‘.. Gezien uit betrokkene opeenvolgende verklaringen duidelijk blijkt dat de door haar ingeroepen asielmotieven kennelijk ongegrond zijn, meent de Commissaris-generaal dat het niet noodzakelijk is betrokkene te horen.’

In werkelijkheid werd algemeen niet betwist dat de beweerde ernstige inspanningen door de internationale gemeenschap volledig gefaald is, en de orde en de rust hoegenaamd niet hersteld werden, en nog minder het dagelijks leven genormaliseerd werd in Kosovo.

Bijgevolg is het best aanneembaar dat deze situatie nog steeds een bron van vrees voor vervolging uitmaakt bijzonder voor getraumatiseerde mensen zoals verzoekster, en dat deze situatie niet louter van socio-economische aard is.

(...);

dat ze hierbij ter adstruering verwijst naar en steun zoekt in verslagen van Amnesty International die ze citeert; dat verwerende partij “zich aldus op een louter juridische fictie (steunt) die hoegenaamd niet met de realiteit strookt en zonder deze realiteit in rekening gebracht te hebben”; dat uiteraard het einde van de vijandelijkheden in Kosovo nog niet betekent dat deze regio gepacificeerd is; dat de typische naoorlogse haat nog niet is verdwenen; dat zij ter adstruering hiervan voornamelijk verwijst naar een verslag van Amnesty International van oktober 1999 “waarin duidelijk gesteld wordt dat de fundamentele rechten van de mens er systematisch miskend worden, vooral ten opzichte van mensen, van wie men vermoedt dat zij een gematigde houding hebben gehad”; dat zij verder eveneens verwijst naar recente krantenartikelen “waar men het heeft over de slachtpartijen en misprijzen van de elementaire rechten van de mens ter plaatse”; dat zij verder nog het volgende uiteenzet :

“Tenslotte werd ten onrechte aan verzoekster, die slechts over niet voldoende tijd beschikte om zich effectief bij de Dienst Vreemdelingenzaken, uit te drukken, willekeurig de kans ontnomen verder de asielpcedure ten gronde te voeren waaruit zou kunnen blijken dat er nu nog steeds ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Door zijn beslissing te nemen, zonder rekening te houden met de onveilig naoorlogse heersende situatie ter plaatse heeft tegenpartij het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kennelijk miskend.

Bovendien door toch zijn beslissing te nemen, zonder aan verzoekster de kans te geven bijkomende verklaringen af te leggen die nodig bleken te zijn om haar asielaanvraag te staven, en zonder rekening te houden met haar verklaringen afgelegd in het vragenlijst formulier, heeft tegenpartij het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskend.

(...)

In casu, indien luidens de recente rechtspraak, de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op de vluchtelingen procedure, blijft het niettemin dat het principe van behoorlijk bestuur in casu wel miskend blijkt geweest te zijn door aan verzoekster niet toegelaten te hebben zich uit te drukken en de nodige verklaringen te geven over haar verklaringen afgelegd in het vragenlijst formulier.

Inderdaad, bij haar dringend beroep heeft verzoekster uitdrukkelijk haar wens geuit om door tegenpartij verhoord te worden, hetgeen niet het geval is geweest.

Het middel blijkt aldus gegrond te zijn.”;

dat zij tenslotte nog kritiek aanvoert op de volgende bevindingen van de commissaris-generaal, met name :

“ ‘Gezien uit betrokkenes opeenvolgende verklaringen duidelijk blijkt dat de door haar ingeroepen asielmotieven kennelijk ongegrond zijn, meent de Commissaris-generaal dat het niet noodzakelijk is betrokkene te horen.’

‘Uit (wat) voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève.’

(...)

‘De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is.’ ”;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar betoog niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing het artikel 52, § 1, 2/, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt; dat deze bepaling immers inhoudt dat de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde aan een vreemdeling, die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden, de toegang tot 's lands grondgebied kan weigeren, wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat deze bepaling derhalve betrekking heeft op de vreemdeling die zich vluchteling verklaart en aan de grens vraagt als dusdanig te worden erkend; dat in casu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich niet aan de grens, maar bij de algemene directie van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel kandidaat-vluchteling heeft verklaard; dat het overigens niet duidelijk is waarop zij dit onderdeel van het middel betreft; dat het onderdeel juridische grondslag mist;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij zich ook tevergeefs beroept op de schending van het begrip “vluchteling” in de zin van artikel 1, A, (2) van de conventie van Genève; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden onzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2.3. Overwegende tenslotte dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, dat een dergelijk beginsel niet bestaat;

dat verder niet duidelijk is welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij dan wel geschonden acht; dat, voor zover de verzoekende partij doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel niet gelijkstaat met een recht op tegenspraak, maar enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de commissaris-generaal in het raam van dit beginsel enkel verplicht is de vreemdeling in kwestie te horen als hij op geen enkele andere wijze de correcte feiten kan kennen; dat uit hetgeen hierna volgt blijkt dat dit naar recht en rede in casu niet het geval is;

2.2.4. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief :

“Bovendien dient opgemerkt te worden dat sinds betrokkenes vertrek uit haar geboortestreek de situatie aldaar ingrijpend veranderd is. Het vluchtmotief van betrokkene, met name de algemene oorlogssituatie in Kosovo is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo momenteel in de handen van de internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert in Kosovo. Betrokkene heeft geen feiten of elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij, omwille van redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève, in geval van eventuele problemen in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige internationale en lokale autoriteiten. De door betrokkene in algemene bewoordingen aangehaalde moeilijke na-oorlogse situatie is een typisch fenomeen voor een land in volle heropbouw na een gewapend conflict en kan aldus niet in aanmerking genomen worden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling van het actueel karakter van de oorlogssituatie in Kosovo en derhalve van het vluchtmotief van verzoekende partij steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de actuele toestand tracht te ontcrachten door te verwijzen naar minder gezaghebbende bronnen, die ze niet betreft op haar persoonlijke situatie en die allen neerkomen op een andere beoordeling van de concrete actuele toestand in Kosovo dan die welke de commissaris-generaal maakte; dat deze door verzoekende partij aangebrachte argumenten die enkel steunen op een andere beoordeling van de zaak, de Raad van State er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de actuele toestand in Kosovo en het niet langer actueel zijn van het vluchtmotief op grond van de genoemde resolutie 1244, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire bevoegdheid zou hebben overschreden; dat derhalve de commissaris-generaal, zonder het voornoemd zorgvuldigheidsbeginsel te miskennen, de bestreden beslissing kon nemen zonder voorafgaand de verzoekende partij te horen of haar de kans te geven bijkomende verklaringen af te leggen ter staving van haar asielaanvraag; dat voor het overige de overwegingen van de beslissing niet worden tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier; dat de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maakt dat de beslissing is genomen met miskennen van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat voor zover de

verzoekende partij ook inhoudelijk kritiek heeft op het eerste motief van de bestreden beslissing, te weten het niet-eensluidend zijn van de opeenvolgende verklaringen, deze kritiek zich richt tot een overtollig motief daar het tweede motief, dat hiervoor wettig is bevonden, de beslissing draagt; dat een onregelmatigheid ervan derhalve niet van aard is de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens bovenvermeld artikel 62 moeten de bestuurshandelingen gemotiveerd zijn, en luidens artikel 3 van bovenvermelde wet :

'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.'

Inderdaad volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel, moet een administratieve beslissing steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag hebben, en het bestaan van die grondslag moet kunnen bewezen worden in geval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken.

De aangevochten beslissing van het C.G.V.S. stelt ten onrechte dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond en bedrieglijk is en dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden, zonder rekening gehouden te hebben met haar verklaringen afgelegd in het vragenlijst formulier, terwijl zij louter bijkomende inlichtingen verschaft heeft die niet onverenigbaar met het verslag van de DVZ waren.

(...)

Deze rechtspraak is in casu eveneens precies toepasselijk.

Bijgevolg is de aangevochten beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.”;

Overwegende dat de verzoekende partij zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk wordt aangevoerd; dat, voor wat de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht betreft, kan verwezen worden naar de uiteenzetting van het eerste middel; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden
verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig januari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.